

HØJESTERETS DOM

afsagt torsdag den 5. april 2018

Sag 2/2018

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Hanne Rahbæk, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Svendborg den 6. juli 2017 og af Østre Landsrets 3. afdeling den 19. september 2017.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Dahl Jensen, Henrik Waaben, Michael Reklings, Jan Schans Christensen og Anne Louise Bormann.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om formildelse, navnlig således at den udmålte straf fastsættes som en bødestraf, subsidiært at en eventuel frihedsstraf gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste, og således at der sker frifindelse for påstanden om udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået skærpe, herunder således at forhold 1 henføres under færdselslovens § 118, stk. 7, og at forhold 2 henføres under straffelovens § 241, 2. pkt. Anklagemyndigheden har endvidere påstået ubetinget frakendelse af førerretten og stadfæstelse for så vidt angår udvisningen.

Supplerende sagsfremstilling

I anklagemyndighedens ankemeddelelse af 2. januar 2018 er anført:

”Sagen indbringes herved for Højesteret af anklagemyndigheden med påstand om skærpe, herunder også således at forhold 2 om uagtsomt manddrab henføres under straffelovens § 241, 2. pkt.”

Af en erklæring af 1. februar 2018 fra Ts arbejdsgiver, X ApS ved direktør D, fremgår bl.a.:

- ”1. Undertegnede har kendt T fra juni 2016, hvor han startede kombineret sprog og praktiktid i X ApS, indtil 16. januar 2017.
2. Fra 16. januar 2017 blev T ansat i IGU Praktikstilling hos X ApS som gælder frem til 15. januar 2019.
- ...
3. IGU er en integrationsgrunduddannelse.
4. Jeg har ansat T, fordi han passer godt ind i X ApS, både som arbejdskraft i forhold til de opgaver vi udfører, og over for kollegaerne.
- ...
- T er meget pligtopfyldende, passer arbejdstiderne til fulde og han yder stor indsats med de daglige arbejdsopgaver.
5. Efter IGU forløbet ser undertegnede stadig T som fremtidig medarbejder hos X ApS evt. også med mulige overvejelser omkring en voksenlærlingeplads.
6. Jeg vurderer, at T som ansat fremadrettet vil yde samme stor arbejdsindsats, at kollegaerne vil have samme indtryk og at han forbliver en god social kollega.
7. Undertegnede har det indtryk af T, at han er loyal, at man kan stole på ham, at han trives, når han er på arbejde sammen med mine øvrige medarbejdere. T vil gøre en stor indsats for at forblive fast i arbejde og fremadrettet derved give hans bidrag til det Danske samfund.”

Af personundersøgelse af 6. februar 2018 vedrørende T indhentet til brug for sagens behandling i Højesteret fremgår bl.a.:

”RESUMÉ:

Personundersøgelsen omhandler den 27-årige T (T). Han har siden 2015 [været] bosiddende på en gård på hos en dansk familie, som støtter og hjælper ham meget. Han er single og har ingen børn.

Han er født og opvokset i Syrien og har kurdisk oprindelse. Dette gav anledning til problemer i grundskolen som var arabisk og han gik derfor kun 6 år i skole. Som 15-årig fik han arbejde i Libanon og arbejdede der i flere længere perioder i perioden 2006 til 2009. Derefter var han værnepligtig i Syrien fra 2009 til 2011. Han flyttede dernæst til Libanon for at arbejde, og senere til Libyen hvor han opstartede eget firma indtil urolighederne begyndte. Da han flygtede til Danmark startede han på sprogskole, og blev senere efter eget ønske tilknyttet en dansk familie som hjalp ham til flere praktikforløb og senere i virksomhedspraktik i et murer-firma. Aktuelt er han på 2. år i gang med uddannelse som murer- og arbejdsmand, og han forventes færdig til januar 2019. Derudover har han 3-5 timers rengøring om ugen på en fabrik.

Der er indtægt fra murerfirmaet på omkring 7.500 kr. netto, og fra rengøringsarbejdet på omkring 5.000 kr. netto. Der er udgifter til husleje, bil, mad og tøj. Det beskrives at økonomien er god, og han kan spare 2-3.000 kr. op om måneden. Der er ingen gæld.

Han har fået etableret et godt netværk i hans danske familie som han har et familielignende forhold til, men også via hans arbejdsgiver. Der er ligeledes både kurdiske og danske venner i Danmark.

Ulykken påvirkede ham så meget, at han i en længere periode havde store problemer med at sove, men er dog i bedring nu. Han er dog fortsat meget ked af at ulykken skete. Der har ikke været kontakt med psykolog eller psykiater.

Det beskrives at han har et godt fysisk helbred.

Forbruget af alkohol er meget begrænset. Han kan tage sig et glas vin til maden, men ellers er det hovedsageligt ved festlige lejligheder.

Der er ikke noget forbrug af euforiserende stoffer.

Hans store ønske for fremtiden er at færdiggøre sin uddannelse og på sigt have mulighed for at købe sin egen lejlighed.

KRIMINALFORSORGENS KONKLUSION OG BEGRUNDELSE

Kriminalforsorgens konklusion:

Det er Kriminalforsorgens vurdering, at T er egnet til at modtage en hel eller delvis betinget dom med vilkår om samfundstjeneste, hvortil det skal anbefales, at der fastsættes vilkår om tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden.

Finder retten, at sagen kan afgøres med en betinget dom uden vilkår om samfundstjeneste, skal det anbefales, at der alene fastsættes prøvetid.

Kriminalforsorgens begrundelse:

Kriminalforsorgen har ved vurderingen lagt vægt på, at T som følge af sine gode og velordnede personlige og sociale forhold vil være egnet til at gennemføre samfundstjeneste, ligesom der er lagt vægt på at T er motiveret for at samarbejde med Kriminalforsorgen og indstillet på at gennemføre samfundstjeneste såvel som tilsyn.

Der er endvidere lagt vægt på at T ikke har et misbrug af alkohol eller euforiserende stoffer.”

For Højesteret er endvidere fremlagt en udtalelse af 30. september 2017 fra B, hvis ægtefælle ejer den gård, som T bor til leje på. Hun oplyser, at T i dag indgår som en del af hendes familie på lige fod med hendes to voksne børn, og at han på alle måder er velintegreret arbejdsmæssigt, sprogligt og menneskeligt.

Anbringender

T har anført navnlig, at Højesteret – allerede som følge af formuleringen af anklagemyndighedens ankemeddelelse – er bundet af landsrettens bevisvurdering og retlige subsumption i sagens forhold 1, hvilket får afsmittende virkning på sagens forhold 2.

Den retlige subsumption foretaget af byretten og landsretten er i øvrigt udtryk for en korrekt anvendelse af loven. Straffelovens § 241 er anvendt rigtigt, idet der ikke er tale om særlig hensynsløs kørsel.

Bevismæssigt må det for Højesteret lægges til grund, at hverken byretten eller landsretten i forbindelse med vurderingen af sagens forhold 2 har tillagt overhalingen som beskrevet i anklageskriftets forhold 1 betydning for sammenstødet. Det er således hastigheden, vejforløbet på stedet for sammenstødet og betydningen af As tilsidesættelse af vigepligten, som skal indgå i vurderingen af grovheden af det passerede og strafværdigheden af dette. Hertil kommer, at ulykken fandt sted uden for bymæssig bebyggelse på en landevej, og at der ikke er oplysninger om, at der skulle være anden trafik, herunder modkørende trafikanter.

Om sanktionsfastsættelsen har T anført, at det følger af retspraksis, at han alene bør idømmes en bøde. Der skal herved navnlig lægges vægt på selve kørslen, vejforholdene på det sted, hvor sammenstødet skete, og As andel i ulykken.

Sagen adskiller sig væsentligt fra den sag, som Højesteret afgjorde ved dom af 13. januar 2010 (UfR 2010.1062), hvor der blev lagt vægt på, at ulykken ikke kunne tilskrives drengens forhold. Samtlige trykte afgørelser, hvor der er idømt frihedsstraf, har således det fællestræk, at ulykken ikke kunne tilskrives den afdødes forhold, men alene den tiltaltes forhold.

A havde ubetinget vigepligt. Hun må tilskrives en andel i ulykken, der ikke var sket, hvis hun ikke var kørt frem foran ham, der kørte på hovedvejen. En samlet vurdering af sagens omstændigheder må derfor føre til, at han alene skal idømmes bøde.

Hvis Højesteret finder, at han skal idømmes en frihedsstraf, bør straffen – under henvisning til hans personlige forhold – gøres betinget, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste.

Hvis Højesteret finder, at forholdet skal henføres under straffelovens § 241, 2. pkt., skal straffen udmåles under hensyn til, at kørslen må anses for at ligge i den absolut lave ende af bestemmelsens anvendelsesområde, og straffen bør gøres betinget, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste.

Om udvisningsspørgsmålet har T anført, at udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Ved vurderingen af retten til privatliv og familieliv efter konventionens artikel 8 er det ikke alene retten til familieliv i snæver forstand, der har betydning. Retten til opretholdelse af nære relationer og privatliv i videre forstand har også betydning. Det er væsentligt, at han fra sin ankomst til Danmark i 2014 hurtigt har etableret nære relationer til en dansk familie, der betragter ham som et ”plejebarn”, ligesom han hele tiden har deltaget i sprogundervisning og uddannelse og har haft arbejde, og at han derfor må anses for godt integreret og veletableret i det danske samfund.

Udvisning er ikke nødvendig af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. konventionens artikel 8, stk. 2.

Ved vurderingen af nødvendigheden er det afgørende, at der er tale om domfældelse for et uagtsomt forhold. Uagtsomme forhold rummer i sig selv som udgangspunkt ikke den grovhed, som nødvendiggør en udvisning af de grunde, der er opregnet i artikel 8, stk. 2. Det gælder navnlig for uagtsomme forhold inden for færdselsområdet, hvor der ikke foreligger skærpende omstændigheder, herunder spirituskørsel eller særlig hensynsløs kørsel omfattet af straffelovens § 241, 2. pkt.

Hvis Højesteret finder, at også uagtsomme lovovertrædelser omfattet af straffelovens § 241, 1. pkt., i sig selv kan nødvendiggøre udvisning af grundene opregnet i artikel 8, stk. 2, skal der ved vurderingen foretages en proportionalitetsafvejning af hans personlige forhold og samlede tilknytning til Danmark over for overtrædelsens grovhed. Der må lægges afgørende

vægt på, at der er tale om en uagtsom overtrædelse begået i forbindelse med et færdselsforhold uden særligt kvalificerende omstændigheder.

En udvisning vil henset til Ts personlige forhold, hans tilknytning til Danmark og lovovertrædelsens grovhed – vurderet i forhold til såvel overtrædelsens karakter som den udmålte straf – være uproportional og dermed ikke nødvendig.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at Ts kørsel – på baggrund af landsrettens bevisresultat – må karakteriseres som særlig hensynsløs og dermed omfattet af straffelovens § 241, 2. pkt.

På baggrund af bevisresultatet må det lægges til grund, at T inden ulykken og før bakketoppen overskred spærrelinjen i forbindelse med en overhaling over 100 meter, at han forud for ulykken kørte med en hastighed på mindst 117 km/t, hvilket udgør en overskridelse af den højst tilladte hastighed med mindst 46 %, at han så skiltet ”farligt vejkryds”, at A havde ubetinget vigepligt, og at sammenstødet mellem T og A skete, da A kørte ud fra Vej 2 og han kørte vinkelret ind i hendes bil, hvorved hun afgik ved døden. Hertil kommer, at han ifølge egen forklaring kunne se et vejkryds og en bil, der standsede eller kørte langsomt frem.

Ts kørsel har været risikobetonet og viser en betydelig grad af uansvarlighed. Han må have indset risikoen for at forvolde skade eller fremkalde fare, og han har herved bevidst sat sig ud over hensynet til andres sikkerhed.

Om strafudmålingen har anklagemyndigheden anført, at straffen for uagtsomt manddrab i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel som udgangspunkt er ubetinget fængsel i 16-18 måneder, jf. herved bl.a. forarbejderne til lov nr. 716 af 25. juni 2010 om ændring af færdselsloven og straffeloven. Det kan være relevant at fravige udgangspunktet i nedadgående retning, da A har udvist egen skyld ved ikke at overholde sin ubetingede vigepligt. Der er efter forholdets karakter ikke grundlag for at gøre straffen betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

Hvis Højesteret finder, at der i den foreliggende sag ikke er tale om særlig hensynsløs kørsel, men alene om tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, bør straffen fastsættes til en fængselsstraf udmålt i måneder, som henset til omstændighederne i sagen ikke bør gøres betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste. Der er grundlag for at fravige udgangspunktet om bødestraf, jf. Højesterets dom af 13. januar 2010 (UfR 2010.1062). Der foreligger i høj grad et subjektivt dadelværdigt forhold hos T, idet han ikke har kørt efter forholdene. Han har således overskredet spærrelinjen, overskredet hastighedsbegrænsningen med mindst 46 % og negligeret advarselstavlen ”farligt vejkryds”, idet han bemærkede A og alligevel opretholdt en alt for høj hastighed frem mod et farligt vejkryds.

Der skal endvidere fastsættes en tillægsbøde for færdselslovsovertrædelserne i forhold 1, jf. færdselslovens § 118, stk. 1, jf. § 118 a, stk. 3, 2. pkt.

For så vidt angår spørgsmålet om frakendelse af førerretten har anklagemyndigheden anført, at der efter færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 5, skal ske ubetinget frakendelse af førerretten, hvis føreren har ført motordrevet køretøj på særlig hensynsløs måde. Retspraksis på området viser, at der i sager om uagtsomt manddrab i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel som udgangspunkt sker frakendelse af førerretten i 5 år.

Hvis det lægges til grund, at der alene er tale om tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, skal der ske stadfæstelse af den betingede frakendelse af førerretten.

Om udvisningsspørgsmålet har anklagemyndigheden anført, at de formelle betingelser for udvisning er opfyldt, jf. udlændingelovens § 24, nr. 2. Der skal ske udvisning i sagen, hvis T idømmes en fængselsstraf – uanset længden.

Udvisning vil ikke være uforenelig med Danmarks internationale forpligtelser efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, herunder navnlig Domstolens dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Østrig. Karakteren af den begåede kriminalitet taler for udvisning. Det må indgå i vurderingen, at T er velintegreret i det danske samfund. Heroverfor står imidlertid, at hans ophold i Danmark har været af kortere varighed, at han ikke har familie i Danmark, og at han i øvrigt

kun har en tidsbegrænset opholdstilladelse på 5 år. Han har en stærk tilknytning til Syrien, hvor han er født og opvokset, og han har familie dér.

Retsgrundlag

Ved lov nr. 498 af 7. juni 2001 om ændring af færdselsloven skete der en skærpelse af straffen for grove færdselslovsovertrædelser. Af forarbejderne fremgår bl.a. (Folketingstidende 2000-01, tillæg A, lovforslag nr. L 225, s. 7021 ff.)

*”Bemærkninger til lovforslaget
Almindelige bemærkninger*

...

2. Lovforslagets indhold

...

2.2. Trafikministeriets overvejelser

...

2.2.1. Skærpet straf for særligt grove overtrædelser af færdselsloven

...

Der vil med forslaget blive indført hjemmel i færdselsloven til at idømme frihedsstraf i tilfælde af særlig hensynsløs kørsel, herunder forsætlig fareforvoldelse og skade, hvor der ikke samtidig foreligger en overtrædelse af straffelovens bestemmelser om vold, forsætligt eller uagtsomt manddrab, grov uagtsom legemsbeskadigelse, forsætlig fareforvoldelse m.v. Bestemmelsen får således selvstændig betydning, hvor det ikke vil være muligt at idømme frihedsstraf efter straffelovens bestemmelser.

...

Det er hensigten, at det alene er de tilfælde af uforsvarlig kørsel, der er så grove, at de vil være omfattet af § 126, stk. 2, nr. 1, at der skal kunne idømmes frihedsstraf. Som eksempler på sådanne tilfælde som ikke er tænkt at skulle være en udtømmende opregning af anvendelsesområdet for den foreslåede skærpelse vil alt efter omstændighederne blandt andet kunne tænkes grov kap- eller vædekørsel på gade og vej eller grov chikanekørsel...

...

Som nævnt ovenfor sigter nyordningen til de tilfælde, hvor der ikke tillige i forbindelse med kørslen er sket overtrædelse af straffeloven, f.eks. straffelovens § 241 om uagtsomt manddrab eller § 249 om uagtsom betydelig legemsbeskadigelse. Som udgangspunkt bør betinget dom med vilkår om samfundstjeneste ikke anvendes i disse tilfælde. Hvis kørslen er foregået i et brugsstjålet køretøj vil betinget dom heller ikke kunne anvendes.

En konkret individuel vurdering kan dog føre til, at også kørsel, der falder uden for dette kerneområde for nyordningen, kan afgøres med samfundstjeneste, hvis dette i det enkelte tilfælde findes forsvareligt.”

Ved lov nr. 716 af 25. juni 2010 om ændring af færdselsloven og straffeloven skete en skærpe af straffene for særlig hensynsløs kørsel og for uagtsomt manddrab og uagtsom betydelig legemsbeskadigelse begået i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel, spirituskørsel eller kørsel under påvirkning af bevidsthedspåvirkende stoffer mv. I forarbejderne hedder det bl.a. (Folketingstidende 2009-10, tillæg A, lovforslag nr. L 179, punkt 3.3.3.2 i de almindelige bemærkninger):

”Strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 241 begået under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden varierer efter retspraksis fra dagbøder til fængselsstraf i grovere tilfælde, hvor føreren har begået grovere kørselsfejl, og hvor der f.eks. foreligger et mere subjektivt dadelværdigt forhold, uden at der dog kan siges at være tale om en bevidst tilsidesættelse af hensynet til andres sikkerhed.

Som eksempel fra praksis kan nævnes Højesterets dom af 13. januar 2010 (sag 184/2009), der vedrørte et uagtsomt manddrab i forbindelse med en grov hastigheds-overtrædelse, hvor Højesteret efter en konkret vurdering fandt, at kørslen udgjorde en tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden (men ikke særlig hensynsløs kørsel), og efter sagens omstændigheder fastsatte straffen til fængsel i 30 dage.

Justitsministeriet forudsætter, at de ovenfor beskrevne strafskærper i sager omfattet af straffelovens §§ 241 og 249 begået i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel, fremover får en vis afsmittende betydning for domstolenes strafudmåling i de mere alvorlige sager om uagtsomt manddrab og uagtsom betydelig legemsbeskadigelse i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, hvor der f.eks. foreligger et mere subjektivt dadelværdigt forhold.”

Ved lov nr. 152 af 18. februar 2015 om ændring af bl.a. straffeloven er reglerne om samfundstjeneste ændret med henblik på en øget anvendelse af samfundstjeneste som alternativ til ubetinget fængsel. Af forarbejderne fremgår bl.a. (Folketingstidende 2014-15, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 50, punkt 1.1, 2.2.2, 4.2.5.2, 4.2.5.4 og 4.2.6 i de almindelige bemærkninger og bemærkningerne til § 1, nr. 2):

”Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Formålet med lovforslaget er at revidere reglerne om samfundstjeneste med henblik på en øget anvendelse af samfundstjeneste som alternativ til ubetinget fængsel.

Formålet med samfundstjeneste er overordnet set så vidt muligt at begrænse anvendelsen af frihedsberøvelse som straf. Dette bidrager til, at lovovertrædere undgår at blive udsat for de negative påvirkninger, som kan finde sted i et fængsel.

Samfundstjenesteordningen fungerer i dag grundlæggende godt og har gennem en længere årrække vist sit værd som et velegnet alternativ til ubetinget fængsel.

Anvendelsen af samfundstjeneste har ikke haft negative konsekvenser i kriminalpræventiv henseende. I de sager, hvor samfundstjeneste er en egnet strafform, kan den generalpræventive effekt ikke antages at være mindre end for ubetinget fængsel. Og de foreliggende undersøgelser viser en forbedret individualpræventiv virkning af samfundstjeneste sammenlignet med ubetinget fængsel, idet tilbagefald til ny kriminalitet (recidiv) er lavere ved samfundstjeneste set i forhold til ubetinget fængsel.

Der lægges på denne baggrund med lovforslaget op til, at samfundstjeneste kan anvendes over for et bredt felt af kriminalitetsformer, og at kriminalitetens art således tillægges mindre betydning ved den samlede vurdering af, om samfundstjeneste bør anvendes i den konkrete sag. En udvidet brug af samfundstjeneste på straffelovens område bør navnlig komme på tale ved førstegangsovertrædelser, der ikke har karakter af organiseret eller banderelateret kriminalitet. Den udvidede brug af samfundstjeneste vil bl.a. omfatte visse sager vedrørende simpel vold.

...

2. Generelt om betinget dom

...

2.2. Lovforslagets udformning

...

2.2.2. ...

Udgangspunktet bør være, at straffe på op til 1½ års fængsel kan gøres betinget, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste, hvis gerningsmanden ikke tidligere er straffet med betinget eller ubetinget fængsel for ligeartet kriminalitet. Betinget fængsel vil afhængig af de nærmere omstændigheder, herunder kriminalitetens grovhed, ligesom i dag også kunne anvendes, selv om en gerningsmand én gang tidligere er straffet med betinget fængsel for ligeartet kriminalitet.

Anvendelsen af betinget fængsel, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste, bør afhænge af en samlet vurdering, hvori også indgår gerningsmandens øvrige personlige forhold (ud over eventuelle relevante forstraffe) og kriminalitetens grovhed og art.

Der bør eksempelvis være et større rum for at anvende betinget fængsel over for personer under 18 år, herunder et større rum for at anvende betinget fængsel flere gange efter hinanden. Det samme gælder, hvis der i øvrigt foreligger formildende omstændigheder, herunder i tilfælde af for lang sagsbehandlingstid (straffelovens § 82, nr. 13) eller af, at den strafbare handling er begået for lang tid siden (straffelovens § 82, nr. 14).

Omvendt bør der udvises tilbageholdenhed med at anvende betinget fængsel ved mere organiseret kriminalitet, dvs. hvor flere gerningsmænd mere systematisk og planlagt i fællesskab begår kriminalitet. Der bør også udvises tilbageholdenhed med at anvende betinget fængsel for personfarlig kriminalitet i tilfælde, hvor forurettede er påført betydelige fysiske eller psykiske skader. Det samme gælder som udgangspunkt, hvis kriminaliteten er udøvet over for et særligt værgeløst offer.

...

4. Samfundstjenestens anvendelsesområde

4.2. Lovforslagets udformning

...

4.2.5.2. Straffelovrådet anfører vedrørende *færdselssager*, at ved spirituskørsel i brugsstjålet køretøj eller i forbindelse med uagtsom betydelig legemsbeskadigelse eller uagtsomt manddrab anvendes ikke samfundstjeneste, men derimod ubetinget fængsel.

...

Efter Straffelovrådets opfattelse er både den ordning vedrørende anvendelsen af samfundstjeneste, der var gældende på færdselsområdet i 2000-2005, og den ordning, der har været gældende siden 2005, i overensstemmelse med de generelle kriterier, som Straffelovrådet finder er relevante i forbindelse med anvendelsen af samfundstjeneste. Efter Straffelovrådets opfattelse er ordningerne endvidere lige egnede ud fra en kriminalpræventiv synsvinkel.

...

4.2.5.4. ...

Valget mellem samfundstjeneste og ubetinget fængsel (når tiltalte findes egnet til samfundstjeneste) bør efter Straffelovrådets opfattelse fremover først og fremmest afgøres ud fra en samlet vurdering af dels grovheden af den nu foreliggende kriminalitet som udtrykt ved længden af fængselsstraffen, dels omfanget og alvoren af eventuel tidligere kriminalitet. Når bortses fra røveri, voldtægt, grov vold, grove våbenlovsovertrædelser, grove narkotikaforbrydelser og vidnetrusler mv., bør kriminalitetens art derimod som udgangspunkt ikke som sådan tillægges væsentlig betydning, men der bør fortsat udvises tilbageholdenhed med at anvende samfundstjeneste i tilfælde, hvor der er tale om mere organiseret kriminalitet, eller hvor forurettede er påført betydelige fysiske eller psykiske skader. Det samme gælder som udgangspunkt, hvis kriminaliteten er udøvet over for et særligt værgeløst offer.

...

4.2.6. Justitsministeriet er enig i Straffelovrådets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med rådets lovudkast.

For så vidt angår *færdselssager* fremsætter Straffelovrådet ikke noget forslag vedrørende anvendelsen af samfundstjeneste, men beskriver dels muligheden for at fastholde den nuværende ordning, dels muligheden for at udvide anvendelsen af samfundstjeneste svarende til ordningen før 2005 (men med højere tillægsbøder end før 2005).

Efter en samlet vurdering finder Justitsministeriet ikke grundlag for at foreslå ændringer i den ordning vedrørende anvendelse af samfundstjeneste som alternativ til ubetinget fængsel i færdselssager, som blev indført i 2005.

Der lægges således med lovforslaget ikke op til ændringer i anvendelsen af samfundstjeneste som alternativ til ubetinget fængsel i færdselssager.

...

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

(Straffeloven)

...

Til nr. 2

...

Der lægges med lovforslaget op til, at udgangspunktet fremover vil være, at samfundstjeneste kan anvendes over et bredt felt af kriminalitetsformer, og at der dermed ikke er grundlag for fortsat at tale om et "kerneområde" for anvendelsen af samfundstjeneste. I

forhold til den eksisterende praksis bør en udvidet brug af samfundstjeneste på straffelovens område i første række vedrøre førstegangsovertrædelser og ikke organiseret eller banderelateret kriminalitet.

Valget mellem samfundstjeneste og ubetinget fængsel (når tiltalte findes egnet til samfundstjeneste) vil fremover først og fremmest skulle afgøres ud fra en samlet vurdering af dels grovheden af den nu foreliggende kriminalitet som udtrykt ved længden af fængselsstraffen, dels omfanget og alvoren af eventuel tidligere kriminalitet. Når bortses fra røveri, voldtægt, grov vold, grove våbenlovsovertrædelser, grove narkotikaforbrydelser og vidnetrusler mv., vil kriminalitetens art derimod som udgangspunkt ikke som sådan skulle tillægges væsentlig betydning, men der vil fortsat skulle udvises tilbageholdenhed med at anvende samfundstjeneste i tilfælde, hvor der er tale om mere organiseret kriminalitet, eller hvor forurettede er påført betydelige fysiske eller psykiske skader. Det samme gælder som udgangspunkt, hvis kriminaliteten er udøvet over for et særligt værgeløst offer.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

T var den 22. marts 2017 fører af en personbil, som i et vejkryds påkørte en anden personbil, hvis fører, A, blev dræbt.

Sagen angår, om Ts kørsel var særlig hensynsløs, jf. færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 5, således at han skal straffes for uagtsomt manddrab under særligt skærpende omstændigheder, jf. straffelovens § 241, 2. pkt., jf. 1. pkt., eller om der alene var tale om kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, jf. færdselslovens § 125, stk. 1, nr. 1, således at der ikke foreligger særligt skærpende omstændigheder. Sagen angår endvidere navnlig straffastsættelsen, og om T skal udvises ubetinget eller betinget.

Subsumptionen

Det er en forudsætning for, at T i sagens forhold 2 kan straffes for uagtsomt manddrab under særligt skærpende omstændigheder, at den kørsel, der er omfattet af sagens forhold 1, kan anses for særlig hensynsløs, jf. straffelovens § 241, 2. pkt. Højesteret finder på den baggrund, at anklagemyndighedens ankemeddelelse må forstås som en påstand om ændring af subsumptionen i begge forhold, og Højesteret er dermed ikke afskåret fra at tage stilling til, om kørslen var særlig hensynsløs.

T kørte forud for ulykken ad **Vej 1** i **By** hvor den tilladte hastighed var 80 km/t, med en hastighed på mindst 117 km/t over en uoverskuelig bakketop og efter at have passeret og bemærket et vejskilt med ”farligt vejkryds”. I krydset med **Vej 2** kørte han vinkelret ind i bilen ført af A, som fra hans højre side var kørt ud fra **Vej 2** for at svinge til venstre. A blev som nævnt dræbt ved sammenstødet. Hun havde ubetinget vigepligt, og Ts bil havde været synlig for en bilist i en personbil på **Vej 2** 216 meter før ulykkesstedet, og dermed med den hastighed, der er lagt til grund, i 6,6 sekunder før sammenstødet.

Forud for ulykken havde T overtrådt færdselslovens § 4, stk. 1, ved at foretage en overhaling, hvor han overskred spærrelinjen med over 100 meter. Denne overhaling var afsluttet inden ulykken.

Højesteret tiltræder, at T ved sin kørsel med al for høj hastighed under de anførte omstændigheder har tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, jf. færdselslovens § 125, stk. 1, nr. 1, men at hans kørsel ikke kan tages som udtryk for, at han bevidst satte sig ud over hensynet til andres sikkerhed på en sådan måde, at kørslen kan anses for særlig hensynsløs, jf. færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 5. Højesteret tiltræder derfor, at der ikke er tale om uagtsomt manddrab under særligt skærpende omstændigheder, jf. straffelovens § 241, 2. pkt., jf. 1. pkt.

Straffastsættelsen

Tre dommere – Henrik Waaben, Jan Schans Christensen og Anne Louise Bormann – udtaler:

Straffen for uagtsomt manddrab i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden er i praksis som udgangspunkt bødestraf, jf. Højesterets dom af 13. januar 2010 (UfR 2010.1062). I den dom fastsatte Højesteret straffen til fængsel i 30 dage. Højesteret lagde vægt på, at der ikke forelå en enkeltstående kørselsfejl (”klapfejl”), men en grov hastighedsovertrædelse (en overskridelse af den tilladte hastighed med 70 %), der sammen med en u hensigtsmæssig manøvre, som ikke var nærmere klarlagt, førte til, at tiltaltes bil skred over i den modsatte vognbane og dræbte en dreng på cykelstien, uden at ulykken kunne tilskrives drengens forhold.

Ved lov nr. 716 af 25. juni 2010 blev straffelovens § 241 ændret. Det er i bemærkningerne til det lovforslag, der ligger til grund for ændringen, anført, at der tilsigtes en forhøjelse af strafudmålingsniveauet i sager om uagtsomt manddrab begået i forbindelse med bl.a. særlig hensynsløs kørsel, således at straffen i normaltilfælde forhøjes fra fængsel i 10-12 måneder til fængsel i 16-18 måneder. Vedrørende sager om overtrædelse af § 241 begået under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden er det i bemærkningerne anført, at strafniveauet efter retspraksis varierer fra dagbøder til fængselsstraf i grovere tilfælde, hvor føreren har begået grovere kørselsfejl, og hvor der f.eks. foreligger et mere subjektivt dadelværdigt forhold, uden at der dog kan siges at være tale om en bevidst tilsidesættelse af hensynet til andres sikkerhed. Som eksempel herpå er nævnt højesteretsdommen fra 2010. I umiddelbar forlængelse heraf er det i lovforslagets bemærkninger anført, at Justitsministeriet forudsætter, at strafskærpelserne i sager om uagtsomt manddrab begået i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel fremover får en vis afsmittende betydning for domstolenes strafudmåling i de mere alvorlige sager om bl.a. uagtsomt manddrab i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, hvor der f.eks. foreligger et mere subjektivt dadelværdigt forhold.

Vi finder på denne baggrund, at uagtsomt manddrab begået under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, når der er tale om kørselsfejl af en grovhed svarende til, hvad der forelå i Højesterets dom fra 2010, uden at ulykken kan tilskrives andres forhold, i dag som udgangspunkt skal straffes med fængsel i mindst 60 dage.

I den foreliggende sag kunne ulykken ikke alene tilskrives Ts grove hastighedsovertrædelse, men tillige at A overtrådte sin ubetingede vigepligt.

Vi tiltræder på denne baggrund og efter sagens omstændigheder i øvrigt, at straffen er fastsat til fængsel i 30 dage.

Spørgsmålet er herefter, om der er grundlag for at gøre straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Ved lov nr. 152 af 18. februar 2015 om ændring af bl.a. straffeloven er reglerne om samfundstjeneste ændret med henblik på øget anvendelse af samfundstjeneste som alternativ til ubetin-

get fængsel. Det fremgår af forarbejderne (Folketingstidende 2014-15, 1. samling, tillæg A, lovforslag nr. L 50, punkt 2.2.2 i de almindelige bemærkninger), at udgangspunktet bør være, at straffe på op til 1½ års fængsel kan gøres betinget, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste, hvis gerningsmanden ikke tidligere er straffet med betinget eller ubetinget fængsel for ligeartet kriminalitet. Det fremgår endvidere af forarbejderne (punkt 4.2.5.4 i de almindelige bemærkninger), at valget mellem samfundstjeneste og ubetinget fængsel, når tiltalte findes egnet til samfundstjeneste, først og fremmest bør afgøres ud fra en samlet vurdering af dels grovheden af den nu foreliggende kriminalitet som udtrykt ved længden af fængselsstraffen, dels omfanget og alvoren af eventuel tidligere kriminalitet. Når bortses fra røveri, voldtægt, grov vold, grove våbenlovsovertrædelser, grove narkotikaforbrydelser og vidnetrusler mv., bør kriminalitetens art derimod ikke som sådan tillægges væsentlig betydning. Der bør dog fortsat udvises tilbageholdenhed, bl.a. hvor forurettede er påført betydelige fysiske eller psykiske skader, eller hvis kriminaliteten er udøvet over for et særligt værgeløst offer. Uagtsomt manddrab i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden er ikke nævnt i forarbejderne til lovændringen.

Bemærkningerne i forarbejderne om betydelige fysiske eller psykiske skader eller et særligt værgeløst offer, må efter vores opfattelse forstås således, at de tager sigte på forsætlige lovovertrædelser og ikke uagtsomt manddrab i færdselssager, hvor der hverken er tale om spirituskørsel, kørsel under påvirkning af narkotika mv. eller særlig hensynsløs kørsel, og hvor udgangspunktet trods de meget alvorlige følger for offeret er bødestraf.

Vi finder på denne baggrund, at i de tilfælde, hvor uagtsomt manddrab i forbindelse med tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden straffes med fængselsstraf, fordi der er tale om grove kørselsfejl, kan straffen gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste i overensstemmelse med hovedsigtet bag ændringen af reglerne om samfundstjeneste i 2015, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

T er ikke tidligere straffet, er i fast arbejde og under uddannelse, har gode personlige forhold og er fundet egnet til samfundstjeneste. Vi finder derfor, at fængselsstraffen kan gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste, hvis han ikke udvises. Da der ved udmålingen af fængselsstraffen er taget hensyn til det samlede kørselsforløb frem til ulykken, finder vi ikke

tilstrækkeligt grundlag for efter færdselslovens § 118 a, stk. 3, at fastsætte en bøde ved siden af fængselsstraffen.

Dommerne Poul Dahl Jensen og Michael Rekling udtaler:

I dommen fra 2010 (UfR 2010.1062) udmålte Højesteret straffen til fængsel i 30 dage for uagtsomt manddrab begået i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden. I sagen blev det lagt til grund, at det var tiltaltes grove hastigheds-overtrædelse, der sammen med en uhensigtsmæssig manøvre førte til forurettedes død, uden at ulykken kunne tilskrives forurettedes forhold.

Som anført af flertallet blev straffelovens § 241 ændret ved lov nr. 716 af 25. juni 2010. Ved ændringen tilsigtedes en forhøjelse af strafudmålingsniveauet i sager om uagtsomt manddrab begået i forbindelse med bl.a. særlig hensynsløs kørsel, således at straffen i normaltilfælde forhøjes fra fængsel i 10-12 måneder til fængsel i 16-18 måneder. Vedrørende sager om overtrædelse af § 241 begået under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden er det i lovforslagets bemærkninger anført, at straffniveauet efter retspraksis varierer fra dagbøder til fængselsstraf i grovere tilfælde, hvor føreren har begået grovere kørselsfejl, og hvor der f.eks. foreligger et mere subjektivt dadelværdigt forhold, uden at der dog kan siges at være tale om en bevidst tilsidesættelse af hensynet til andres sikkerhed. Som eksempel på et sådant grovere tilfælde er nævnt højesteretsdommen fra 2010. Det er i forlængelse heraf anført, at Justitsministeriet forudsætter, at strafskærpelserne i sager om uagtsomt manddrab begået i forbindelse med særlig hensynsløs kørsel fremover får en vis afsmittende betydning for domstolenes strafudmåling i de mere alvorlige sager om bl.a. uagtsomt manddrab i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, hvor der f.eks. foreligger et mere subjektivt dadelværdigt forhold.

Selv om normalstrafferammens maksimum på fængsel i 4 måneder i § 241 ikke blev ændret, kan det på baggrund af det anførte lægges til grund, at der ved lovændringen i 2010 blev forudsat en vis forhøjelse af straffniveauet i de grovere sager om uagtsomt manddrab begået i forbindelse med kørsel under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden i forhold til den straf på fængsel i 30 dage, som var blevet fastsat i højesteretsdommen fra 2010.

I det foreliggende tilfælde er T fundet skyldig i at have kørt på hovedvejen frem mod krydset ved **Vej 2** med mindst 117 km/t., selv om hastigheden ikke måtte overstige 80 km/t., ligesom han ikke holdt en efter forholdene passende lav hastighed ved kørsel frem mod det farlige vejkryds, hvor han efter sin egen forklaring havde set A holde stille og orientere sig.

Vi finder, at T herved har udvist et mere subjektivt dadelværdigt forhold, og at det ikke kan tillægges nogen nævneværdig betydning, at A overtrådte sin ubetingede vigepligt ved at køre frem i krydset, idet denne overtrædelse henset til Ts høje hastighed må anses for undskyldelig.

Under disse omstændigheder finder vi – i lyset af de nævnte forarbejder til lov nr. 716 af 25. juni 2010 – at T bør straffes med fængsel i 3 måneder.

I den foran nævnte højesteretsdom fra 2010 udtalte Højesteret, at der ikke var grundlag for at gøre straffen betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste. Denne retstilstand må anses for tiltrådt af lovgivningsmagten ved de nævnte forarbejder til lov nr. 716 af 25. juni 2010, hvor der som anført blev forudsat en vis skærpelse for så vidt angår straffens længde. Efter vores opfattelse er der ikke ved revisionen af straffelovens regler om samfundstjeneste i 2015 holdepunkter for, at der skal ske en lempelse af straffen i denne type sager. Vi finder således, at straffen fortsat som udgangspunkt skal fastsættes som en ubetinget fængselsstraf.

Da der ikke er grundlag for at fravige dette udgangspunkt, stemmer vi for at fastsætte straffen til fængsel i 3 måneder, således som det er sket i byrettens dom.

Vi er enige med flertallet i, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for efter færdselslovens § 118 a, stk. 3, at fastsætte en bøde i tillæg til fængselsstraffen.

Afgørelsen træffes efter stemmeflertallet.

Alle dommere udtaler herefter:

Førerretsfrakendelse

Da T er dømt for tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden og ikke særlig hensynsløs kørsel, skal der ske betinget frakendelse af førerretten, jf. færdselslovens § 125, stk. 1, nr. 1.

Udvisning

Højesteret tiltræder, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, er opfyldt.

Det følger af udlændingelovens § 26, stk. 2, at en udlænding skal udvises efter bl.a. § 24, medmindre dette med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Udvisning af T vil udgøre et indgreb i hans privatliv som nævnt i artikel 8, stk. 1. Det betyder, at udvisningen skal opfylde de betingelser, der er fastsat i artikel 8, stk. 2.

Udvisning af T har som nævnt hjemmel i udlændingelovens § 24 og har til formål ”at forebygge uro eller forbrydelse”. Spørgsmålet er herefter, om udvisningen er ”nødvendig” for at opnå dette formål. Dette indebærer efter praksis fra Menneskerettighedsdomstolen, at beslutningen om udvisning skal være retfærdiggjort af et presserende socialt behov, og navnlig at beslutningen skal være proportional i forhold til det nævnte formål om forebyggelse af uro eller forbrydelse.

Til brug for proportionalitetsafvejningen har Menneskerettighedsdomstolen opstillet en række kriterier som nævnt i bl.a. præmisserne 68-71 i dom af 23. juni 2008 i sagen Maslov mod Øst-rig (sag nr. 1638/03). Nogle af disse kriterier har til formål at belyse, i hvilket omfang en udlænding fremover kan forventes at forårsage uro eller begå forbrydelser. Den vægt, der skal tillægges de enkelte kriterier, afhænger af den konkrete sag. I en sag som den foreliggende, hvor der er tale om et ungt menneske, der ikke har stiftet familie, følger det af præmis 71 i Maslov-dommen, at de relevante kriterier er arten og alvoren af den kriminalitet, T har begået, længden af hans ophold i Danmark, den tid, der er gået, siden kriminaliteten blev begået, og hans opførsel i den periode, og hans tilknytning til henholdsvis Syrien og Danmark.

T indrejste i Danmark som 24-årig i august 2014, hvor han fik opholdstilladelse som konventionsflygtning efter udlændingelovens § 7, stk. 1. Han har forældre og søskende i Syrien. Han har under sit ophold i Danmark lært dansk, er i arbejde og under uddannelse og har tilknytning til en dansk familie, som han bor hos. Han er i øvrigt ustraffet.

Ved vurderingen af kriminalitetens art og alvor må der lægges vægt på, at der er tale om en lovovertrædelse, der er begået ved uagtsomhed, og på længden af den idømte straf.

T har under sit ophold i Danmark opnået en ikke uvæsentlig tilknytning til Danmark.

Under disse omstændigheder finder Højesteret af de af landsrettens mindretal anførte grunde, at T skal frifindes for påstanden om udvisning, således at han alene udvises betinget, jf. udlændingelovens § 24 b.

Konklusion

Landsrettens dom stadfæstes med de ændringer, at fængselsstraffen og udvisningen gøres betinget som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

T straffes med fængsel i 30 dage.

Fuldbyrdelse af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 1 år fra denne dom på betingelse af,

at T i prøvetiden ikke begår strafbart forhold,

at han i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen, og

at han udfører ulønnet samfundstjeneste i 40 timer efter Kriminalforsorgens bestemmelse inden for en længstetid på 4 måneder.

Prøvetiden ophører, når længstetiden er udløbet.

T udvises af Danmark betinget på vilkår, at han i en prøvetid, der udløber 2 år efter denne dom, ikke begår strafbart forhold, som kan give anledning til udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24.

I øvrigt stadfæstes landsrettens dom.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

D O M

Afsagt den 19. september 2017 af Østre Landsrets 3. afdeling
(landsdommerne Ejler Bruun, Joachim Kromann og Brit Frimann (kst.) med domsmænd).

3. afd. nr. S-1993-17:

Anklagemyndigheden

mod

T

(cpr.nr. ...90-...)

(advokat Hanne Rahbæk, besk.)

Svendborg Rets dom af 6. juli 2017 (R2-1371/2017) er anket af tiltalte T med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang, subsidiært formildelse.

Anklagemyndigheden har påstået domfældelse efter anklageskriftet samt skærpeelse.

As forældre, M og F, har som for byretten nedlagt påstand om godtgørelse med 100.000 kr. til hver af dem i medfør af erstatningsansvarslovens § 26 a. M og F har for landsretten endvidere nedlagt påstand om erstatning for begravelsesudgifter mv. og Iphone med i alt 78.637,49 kr.

Tiltalte har som for byretten bestridt erstatningspligten og -opgørelsen.

Sagens oplysninger

Der er i landsretten afspillet en af forsvareren indhentet videooptagelse af strækningen op til uheldsstedet. Optagelsen er foretaget af advokat B den 25. august 2017 under kørsel i bil med en hastighed af 75 km/t.

Der er i landsretten endvidere afspillet en computersimulation over uheldet.

Bilinspektør Per Bo Hansen, DANCRAASH, har på forsvarerens foranledning udarbejdet en redegørelse, hvoraf fremgår blandt andet:

”[Foto ulykkessted]

Afløb (hastighedsændring efter kollisionen)

Politibilinspektør Føns har trods manglende sporafsætning vurderet en afbremsning på 6 m/s^2 som realistisk. ($5 \text{ m/s}^2 \pm 1 \text{ m/s}^2$)

Anvendelse af en så høj friktionsudnyttelse uden samtidig sporafsætning er urealistisk.

[Foto med angivelse af de involveredes placering efter uheldet]

De oplyste slutplaceringer kan realistisk opnås hvis VW kører 85 km/t og Opel 5 km/t.

...

Således finder jeg sagen udokumenteret på disse områder:

- Kollisionsstedet er ikke dokumenteret idet oprindelse af ”hugmærker” ikke er henført til den del på en af bilerne, der måtte have forårsaget mærket.
- Venstre blinklyslygte var ikke aktiveret, idet bilen ikke skulle foretage svingning.
- Hastigheden er beregnet til mellem 117 km/t og 143 km/t, idet der angives en ligeværdig usikkerhed i positiv og negativ retning. Det betyder, at politibilinspektøren må finde det sandsynligt, at Opel Corsa er ramt med 143 km/t. Det te sammenholdt med skadernes omfang og udtryk – ex. 100 % overlap for VW Golf – vurderes ikke at være sandsynligt.
- De viste spor efter VW Golf er afsat under rotation og med et trykløst venstre fordæk, og selv hvis antagelsen om indtil 6 m/s^2 skulle nyde fremme, vil bilen kun foretage den deraf følgende bremsning når bilen står ”på tværs” af bevægelsesretningen, mens en langsgående orientering blot vil medføre rullende hjul, dog bremsat af transmission og deformationer af fælge mv.

En umiddelbar vurdering af hastigheden er derfor, at de fundne 117 km/t er en for høj hastighed, da den ”tillader” hastigheden 143 km/t som sand med de anvendte parametre og forudsætninger.

Appendiks

Dette skriv påpeger alene mine tvivl, mens jeg ikke har foretaget en egentlig rekonstruktion. Ønskes en sådan mangler flere forhold at blive belyst, herunder:

...”

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og vidnerne Vog bilinspektør Peter K. Føns.

Tiltalte T har forklaret blandt andet, at han har haft 18 køretimer her i landet, og at der ikke umiddelbart før uheldet var en bil, der skulle svinge til højre fra Vej 2 ud på Vej 1. På Vej 2 holdt alene modparten.

Han er kendt på stedet. Den blå bil, han overhalede, blev han opmærksom på allerede før et skarpt sving et godt stykke før bakken, og han foretog sin overhaling, mens overhaling endnu var tilladt. Han blev opmærksom på modparten i ulykken, da han passerede bakketoppen. Han kørte da med en hastighed af 100-105 km/t. Da han passerede skiltet ”farligt kryds”, fjernede han foden fra speederen. Han bremsede ikke. Han konstaterede, at modparten orienterede sig i hans kørselsretning, da han var på en afstand af ca. 150 meter, og han var derfor ikke i tvivl om, at hun havde set ham og ville holde tilbage. Han troede, at hun skulle lige over krydset, da blinklys ikke var aktiveret. Der var ikke andre biler i nærheden, og han var ikke generet af solen. Det er korrekt, at han under afhøring hos politiet på ulykkesdagen forklarede, at han havde kørt med en hastighed af 100-105 km/t.

Vidnet V har forklaret blandt andet, at hun er kendt på stedet. Hun kom fra By og skulle til Svendborg. Før hun blev overhalet, kørte hun gennem et skarpt sving. Hun ved ikke, med hvilken hastighed hun da kørte. Da hun ca. 500 meter efter det skarpe sving blev overhalet, kørte hun med lige over 80 km/t. Hun mindes ikke, at der umiddelbart forud for overhalingen

var modkørende trafik. Under overhalingen kom tiltalte, der kørte med meget høj hastighed, i slinger, og vidnet tror, at tiltalte ramte – eller i hvert fald var tæt på at ramme – trafikstanderen i venstre side af vejen midt på bakken. Tiltalte lå da langt foran vidnet. Overhalingen blev afsluttet umiddelbart før bakketoppen. Overhalingen kan være påbegyndt inden bakken. Hun var efter overhalingen chokeret og trak ind til siden. Det er korrekt, at vidnet på ulykkesdagen til politiet forklarede, at tiltalte efter overhalingen igen kørte ind i egen vognbane 4-5 buslængder foran vidnet, men det er hun meget i tvivl om i dag. Hun har ingen særlige forudsætninger for beregning af hastighed.

Vidnet bilinspektør Peter K Føns har forklaret blandt andet, at han kom til ulykkesstedet 1-1½ time efter ulykken. Vidnet har, som det fremgår af hans erklæring, vurderet, at A skulle svinge til venstre ad Vej 1 da hendes bils forhjul – efter aftryksmærkerne på asfalten afsat i uheldsøjeblikket – var placeret længere mod nordøst end baghjulene. Vidnet kan ikke sige noget om As bils hjulstilling i uheldsøjeblikket på grund af de rotationer, der skete efter sammenstødet, men hjulstillingen har da heller ikke betydning for beregningen af, med hvilken hastighed tiltalte kørte. Formuleringen i vidnets erklæring om, at tiltaltes hastighed har været ”... *en medvirkende årsag til uheldets opståen*”, er begrundet i beregningen af tiltaltes hastighed i uheldsøjeblikket på 130 km/t +/- 13 km/t sammenholdt med udsigtsforholdene på uheldsstedet. Der er tale om et skøn fra vidnets side. Det er vidnets opfattelse, at tiltalte ikke har tilpasset sin hastighed efter det konkrete vejforløb. Det skyldes den bakke, der var forud for ulykkesstedet, og dermed de begrænsede oversigtsforhold.

Foreholdt bilag 3 til vidnets erklæring har han forklaret, at As bil er indgået i beregningen med køreklar vægt inklusiv fører og driftsmidler, hvilken oplysning fremgår af bilens typegodkendelse, mens tiltaltes bil er indgået med dens egenvægt med tillæg af 125 kg, der omfatter fører og driftsmidler, hvilke oplysninger fremgår af motorregistret. Den efter kollisionen skete hastighedsnedsættelse vil være mindre i en græsrbat end på asfalt på grund af forskel i friktionen mellem dæk og underlag.

Vidnet har beregnet tiltaltes hastighed i uheldsøjeblikket til 130 km/t +/- 13 km/t.

Beregningen er foretaget på baggrund af ulykkessted og den endelige placering af de involverede biler, herunder er det indgået, at begge biler har været under rotation.

Beregningen er den mest konservative, der kan foretages, herunder er blandt andet skaderne

på bilerne ikke indgået i beregningen. Var disse skader indgået, ville tiltaltes hastighed være beregnet til at have været højere.

Ud fra aftryksmærkerne på ulykkesstedet er As bil blevet skubbet 22 meter på vejen for derefter at fortsætte yderligere 11,5 meter i rabatten. De i uheldet involverede biler har ramt hinanden næsten vinkelret, hvorpå As bil er fortsat i alt 33,5 meter, mens tiltaltes bil er fortsat ca. 75 meter. Det er alene energimængden fra tiltaltes bil, der har forårsaget dette.

Energimængden ved kørsel med en hastighed af 130 km/t er tre gange så stor som ved kørsel med 80 km/t. Såvel tiltaltes som forurettedes bil har ud fra mærkerne på vejen været under rotation efter uheldets indtræden. As bil har roteret i hvert fald 360 grader, mens tiltaltes bil har roteret minimum 90 grader. I vidnets beregning er ikke indgået en måling af vejens og/eller grøftens hældning. Om As hastighed har været 5 km/t eller 10 km/t, er uden betydning for den skete beregning af tiltaltes hastighed.

Foreholdt bilag 1, foto 2, til vidnets erklæring har han forklaret, at sammenstødspunktet er det sted, hvor kollisionen skete. De ved sammenstødspunktet tilstedeværende ”hugmærker” hidrører fra As bils højre for- og bagdæk. Da As bil 33,5 meter længere kolliderede med vejtræer, skete det med lav hastighed.

Vidnet kender virksomheden DANCRAASH, der udarbejder rekonstruktioner af færdselsuheld. Per Bo Hansen er sagkyndig i nævnte virksomhed.

Foreholdt side 1 i Per Bo Hansens udtalelse, hvorefter *”Politibilinspektør Føns har trods manglende sporafsætning vurderet en afbremsning på 6 m/s^2 som realistisk. (5 m/s^2 +/- 1 m/s^2). Anvendelse af en så høj friktionsudnyttelse uden samtidig sporafsætning er urealistisk”* og *”De oplyste slutplaceringer kan realistisk opnås hvis VW kører 85 km/t og Opel 5 km/t”*, har vidnet forklaret, at han er helt uenig, herunder var der helt tydelige sporafsætninger på ulykkesstedet.

Foreholdt side 2 i Per Bo Hansens udtalelse har vidnet forklaret, at der med hensyn til tiltaltes bil – i modsætning til bilen i crash-testen – var 100 procents overlap og dermed en større overflade til at tage fra. Endvidere er den Opel Corsa, der har indgået i crash-testen, en

væsentligt ældre bil end As bil, og dette gør, at de indtrufne skader ikke kan sammenlignes. I dag konstrueres biler således, at indtryk ledes væk fra kabinen.

Foreholdt side 3 i Per Bo Hansens udtalelse har vidnet forklaret, at han ikke har undersøgt gearvælgerne i de involverede biler, og der er heller ikke foretaget en måling af mulig friktionsudnyttelse, da bilerne involveret i uheldet ikke længere var funktionsdygtige. Så vidt vidnet husker, er der yderligere fotos af As bils spor i grøften.

Foreholdt den af vidnet udarbejdede computersimulation har han forklaret, at den sorte bil, der skal illustrere tiltaltes bil, først gik i rotation ved en hastighed på 130 km/t, og først med en hastighed på 143 km/t landede den i nærheden af det sted, tiltaltes bil faktisk stoppede. De oplysninger, vidnet lagde ind i systemet til brug for computersimulationen, er, udover de involverede bilers mærke og model, angivelse af stedet for sammenstødet og stedet for, hvor bilerne endte, oplysning om, at vejen var tør, og at der var tale om en direkte kollision. Simulationen viser virkningerne af, at tiltalte kørte med henholdsvis 80, 100, 130 og 143 km/t, mens modparten kørte 10 km/t.

Personlige forhold

Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han her i landet har en grandfætter og grandkusine, der bor i henholdsvis Svendborg og By. Han ser dem begge jævnligt. Han er fortsat under uddannelse til murer. Han arbejder fuld tid i X ApS med murer- og arbejdsmandsopgaver. Han arbejder herudover med rengøring ca. 5 timer om dagen. Han er syrer af kurdisk oprindelse. Under sin militærtjeneste i Syrien kørte han lastbil, og senere kørte han minibus i Libanon. C og B er som forældre for ham, og de har hjulpet ham meget.

Landsrettens begrundelse og resultat

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført i dommen, skyldig i forhold 1 og 2 i overensstemmelse med byrettens bevisresultat. Landsretten bemærker herved, at der efter oplysningerne om tiltaltes kørsel ikke er tilstrækkeligt grundlag for at anse tiltalte kørsel for særlig hensynsløs, og der er derfor ikke grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 241, 2. pkt.

Straffen, der fastsættes efter straffelovens § 241, 1. pkt., og færdselslovens § 118, stk. 1, jf. § 4, stk. 1, § 41, stk. 1, og stk. 2, nr. 3 og 5, og § 42, stk. 1, nr. 2, nedsættes til fængsel i 30 dage.

Det tiltrædes af de grunde, byretten har anført, at tiltalte er frakendt førerretten betinget.

Betingelserne for udvisning af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, er opfyldt.

4 voterende udtaler herefter:

Da udvisning efter oplysningerne om tiltaltes personlige forhold ikke er i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention eller med Danmarks internationale forpligtelser i øvrigt, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, stemmer vi for, at tiltalte skal udvises.

2 voterende udtaler:

Efter artikel 8, stk. 1, i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, og ingen offentlig myndighed må gøre indgreb heri, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2.

Efter en afvejning af hensynet til tiltaltes privatliv over for karakteren af den kriminalitet, tiltalte nu er fundet skyldig i, og som har medført en fængselsstraf på 30 dage, finder vi, at udvisning ikke er nødvendig af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres rettigheder og friheder, jf. artikel 8, stk. 2. Vi stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning, således at tiltalte alene udvises betinget, jf. udlændingelovens § 24 b, stk. 1.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet, således at tiltalte udvises.

Samtlige voterende tiltræder byrettens bestemmelse om, at indrejseforbuddet fastsættes til 4 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, nr. 1.

Efter de juridiske dommeres bestemmelse henskydes det af M og F nedlagte erstatningskrav til behandling ved Erstatningsnævnet eller eventuelt civilt søgsmål.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T ændres, således at T straffes med fængsel i 30 dage.

I øvrigt stadfæstes dommen.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for landsretten.

D O M

afsagt den 6. juli 2017

Rettens nr. R2-1371/2017

Politiets nr. 2300-73151-00001-17

Anklagemyndigheden

mod

T

cpr-nummer ...90-...

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 29. maj 2017. Tilkendegivelse er modtaget den 3. juli 2017.

T er tiltalt for overtrædelse af

1.

færdselslovens § 118, stk. 6, jf. § 41 stk. 1 og stk. 2, nr. 3 og nr. 5, § 42, stk. 1, nr. 2 og § 4, stk. 1,

ved den 22. marts 2017 ca. kl. 14.20 på særlig hensynsløs måde og under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, at have ført personbil, ..., ad **Vej 1** i **By** og herunder

- foretaget overhaling ca. ud for kantpæl 20,9, hvorved tiltalte overskred spærrelinjen med over 100 meter,
- efterfølgende fortsat sin kørsel ad **Vej 1** mod krydset ved **Vej 2** med mindst 117 km/t., selv om hastigheden uden for tættere bebygget område ikke må overstige 80 km/t., ligesom han ikke holdt en efter forholdende passende lav hastighed ved uoverskuelig bakketop, samt ved kørsel ved veikryds, hvilket medførte, at der skete sammenstød med personbil, ..., ført af A, der kørte frem i krydset **Vej 1 / Vej 2** for at foretage venstresving ad **Vej 1**

2.

uagtsomt manddrab efter straffelovens § 241, 2. pkt.,

ved i forlængelse af det i forhold 1 beskrevne, under særligt skærpende omstændigheder, uagtsomt at have forvoldt As død, idet tiltalte førte den nævnte personbil, hvorved der skete sammenstød med personbil, ..., der blev ført af A, hvorved A afgik ved døden.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf.

Anklagemyndigheden har påstået, at tiltalte skal frakendes retten til at føre motordrevet køretøj, hvortil der kræves kørekort, bortset fra lille knallert, og at frakendelsen skal ske ubetinget, jf. færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 5 og § 125, stk. 1, nr. 1.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af udlændingelovens § 49, stk. 1, jf. § 24, nr. 2, og § 32, stk. 1, udvises med indrejseforbud i et tidsrum, som retten fastsætter.

Tiltalte har i forhold 1 erkendt at have kørt med en hastighed der oversteg 80 km/t men under 117 km/t, og i øvrigt nægtet sig skyldig i forhold 1. Tiltalte har nægtet sig skyldig i forhold 2. Tiltalte har påstået frifindelse for påstanden om ubetinget frakendelse af førerretten. Tiltalte har påstået frifindelse for påstanden om udvisning.

F og M har påstået, at tiltalte skal betale 100.000 kr. i erstatning til hver, og der tages forbehold for yderligere erstatningskrav.

Tiltalte har bestridt erstatningspligten og erstatningskravets størrelse.

Sagens oplysninger

Tiltalte, T, har forklaret, at han den 22. marts 2017 kørte ad **Vej 1** mod sydøst. Han var alene i bilen. Han var aftenen før gået i seng omkring kl. 22-22.30, og han følte sig udhvilet. Han kørte ganske almindeligt og var hverken træt eller havde ondt i hovedet. Den pågældende dag var han stået op omkring kl. 6.45 og var kørt til sin skole i Odense omkring kl. 7.15. Da han var færdig på skolen kl. 12, kørte han ned for at besøge en kammerat i **By**. Han spiste lidt, drak te og røg vandpibe. Han kørte fra **By** mellem kl. 14.00 og 14.05. Han havde haft kørekort i 8 måneder i Danmark, og han havde haft 3-4 køretimer og var til dansk køreprøve. Han havde i 2010 fået kørekort i Syrien, mens han var i militæret, og han havde også kørt lastbil.

Der var få biler på **Vej 1**. Det var solskin, men han havde ikke solen i øjnene. Der var godt udsyn på det pågældende sted, og han kunne se hele vejforløbet. Dog var der en lille bakke forud for uheldsstedet. Da han kom op på bakketoppen, kunne han se det videre vejforløb. Før han kom til bakken, overhalede han en bil på et sted, hvor det var tilladt at overhale. Der var stiplede linjer for ham. Han nægter, at han overskred spærrelinjen. Bilen kørte med en hastighed på 70-75 km/t. Han kørte stærkere, end han måtte, da han overhalede bilen. Han kan ikke udtale sig om sin hastighed. Han ved ikke, hvor længe han var om at overhale bilen. Der var ikke spærrelinjer, hverken da han startede eller afsluttede overhalingen. Han kom først til bakken, efter han havde overhalet. Han kørte normalt og var ikke ved at miste herredømmet eller kontrollen over bilen, da han overhalede. Han tror, at bilisten i bilen så på ham, da han overhalede hende. Det var en ældre dame. Hun satte måske hastigheden ned. Han ser normalt på folk, når han overhaler dem.

Foreholdt sin forklaring til politiet den 23. marts 2017, side 2, næstnederste afsnit (forhold 2, bilag 2) om, at han accelererede fra 110-120 km/t, forklarede han, at han ikke husker, han accelererede. Da han kørte ned ad bakken, kørte han med en hastighed på 100-105 km/t. Han så på speedometeret. Fra bakketoppen kunne han se et vejkryds og en bil, der standsede eller kørte langsomt frem for at svinge til højre. Der var ikke noget, der hindrede hans udsyn, og der var ingen forankørende biler. Han så et vejskilt, som han kender som "farligt vejkryds". Han fjernede sin fod fra speederen. Han hørte radio. Han mener, at han kørte med 100-105 km/t. Han havde ikke forventet, at bilen kørte frem. Bilen dukkede lige pludseligt op foran

ham. Det var fra det ene øjeblik til det andet. Han vil tro, den var 10-15 meter fremme foran ham, da han så den. Han kunne ikke gøre noget, og han kunne hverken nå at bremse eller trække til højre. Han lukkede øjnene. Han bremsede ikke. Han ramte den anden bil midtpå.

V har som vidne blandt andet forklaret, at hun kørte ad **Vej 1** den 22. marts 2017 mod syd. Hun så ikke uheldet, men var den første på stedet. Hun blev overhalet af en bil på

Vej 1. Der var kun en bil, der overhalede hende. Hun kørte lige over 80 km/t, da bilen kom bagfra med høj hastighed. Han overhalede hende, og hun troede, at han i den forbindelse ville køre ind i en pæl på hendes venstre side længere fremme, da bilen kom i slinger. Hun kan ikke sige noget om, om man måtte overhale på det sted, hvor hun blev overhalet. Overhalingen fandt sted på vej op ad bakken, og bilens, der overhalede, udsyn var dårligt, både da han begyndte og sluttede overhalingen på grund af bakken. Hun tvivler på, at overhalingen sluttede, før han var over bakken.

Foreholdt foto 3, (forhold 1, bilag 14), bekræftede hun, at det var den pæl, bilen var over ved, da den overhalede. Hun kan ikke sige, hvornår overhalingen begyndte. Det var ikke en ”ind – ud” overhaling. Efter overhalingen var hun meget chokeret og holdt nærmest stille. Hun havde ikke set bilen, før den overhalede. Hun kan ikke bedømme dens fart, men den mener, at bilen kørte med samme fart som på en motorvej.

Foreholdt sin forklaring til politiet den 22. marts 2017, side 2, midt (forhold 1, bilag 3), forklarede hun, at hun ikke havde nogen idé om hastigheden, men vil nok mene, den var ca. 130 km/t. Hun er kendt på stedet og ved, der bliver kørt stærkt.

Foreholdt forsvarerens bilag H, billede 1 og 2, forklarede hun, at hun ikke kan genkende billederne. Da hun kom over bakken, så hun nogle stumper ligge på vejen ved krydset

Vej 2 Faaborg. Hun kom herefter til stede og ringede til politiet. Den bil, der havde overhalet hende, var impliceret i uheldet.

Bilinspektør Peter K. Føns, Sydøst Fyns Politikreds, har som vidne blandt andet forklaret, at at han blev uddannet bilinspektør i 2010. Det er ham, der har skrevet bilinspektørerklæringen af 22. marts 2017. Da han kom til uheldsstedet den 22. marts, fik han oplyst, at bilerne ikke var flyttet.

Bilinspektørens erklæring blev herefter gennemgået.

Han forklarede, at han besigtigede uheldsstedet igen den 23. marts. De stillede en politibil på toppen af bakken for at se, hvornår bilen var synlig for en bilist, der sad i en bil på **Vej 2**

Foto 3 i bilerklæringen er taget siddende i bil på **Vej 2** Afstanden til bilen på bakken er 216 meter.

Han forklarede endvidere, at bilerne stødte vinkelret sammen. Det var ikke teknisk muligt at se, om tiltaltes bremses var aktiverede i uheldsøjeblikket. Der var ingen bremsespor forud for uheldet, men det betyder ikke, at der ikke kan være bremses. Den fremlagte hastighedsberegning er den mest konservative, og der er ikke taget højde for energien ved karosseribeskadigelsen. Han har foretaget en simulation i crash-test med de pågældende bilmærker. Det er hans helt klare formodning, at A skulle dreje til venstre ad **Vej 1**.

Vej 2 skråner lidt opad mod **Vej 1** s udkørsel. Energimængden stiger med kvadratet ved forøgelse af hastigheden.

Bilinspektør Peter K Føns har afgivet erklæring af 22. marts 2017, hvoraf fremgår:

..."

Bilinspektørerklæring.

1. Indledende beskrivelse:

Færdselsuheldet skete den 22. marts 2017 kl. 14.20, i krydset Vej 1 og Vej 2 /
Vej 3 By

Uheldet involverede to personbiler.

En Opel Corsa reg.nr. ... kørt af den i politirapporten benævnte part 1 .

En Volkswagen Golf reg.nr. ... kørt af den i politirapporten benævnte part 2.

Part 1 kørte på Vej 2 frem for ubetinget vigepligt for at svinge til venstre ad
Vej 1 mod nordøst. Under svingningen blev part 1 påkørt fra venstre af part 2,
som kørte ad Vej 1 mod sydvest.

2. Konklusion:

- Der konstateredes ingen fejl eller mangler ved de implicerede køretøjer eller vejforholdene omkring uheldsstedet.
- Part 2's personbil vurderes med overvejende sandsynlighed, at have været synlig for part 1, da denne passerede Vej 2's vigelinje. Part 2's personbils nærlyslygter var tændte og var synlig for part 1 mellem 5,4 – 6,6 sekunder før sammenstødspunktet.
- Begge parter anvendte sikkerhedsseler i uheldsøjeblikket.
- Part 2's sammenstødshastighed er beregnet til 130 km/h $\pm$ 13 km/h. Part 2's hastighed var ikke tilpasset Vej 1 s forløb og vurderes at være medvirkende årsag til uheldet opståen og personskadeniveau.

3.0 Begrundelse.

3.1 Uheldsstedsbeskrivelse.

Krydset er et 4-benet kryds bestående af Vej 1 og Vej 2 / Vej 3
Vej 1 forløber omkring uheldsstedet i en sydvest / nordøstlig retning.
Vej 2 / Vej 3 forløber omkring uheldsstedet i en øst / vestlig retning.

Part 1 kørte på Vej 2 mod øst og ville i krydset sandsynligvis svinge til venstre ad
Vej 1 mod nordøst.

Part 2 kørte på Vej 1 fra nordøst mod sydvest.

Vej 2 / Vej 3's krydsning af Vej 1 er reguleret med ubetinget vigepligt, hvilket var indikeret ved både vigelinje (S11) og færdselstavle (B 11).

Part 1's oversigtsforhold mod nordøst (part 2) var reduceret pga. bakketop jf. foto 3.

3.2 Uheldsdata og sporafsætning.

På uheldstidspunktet var vejret tørt, lyst og klart.

Sammenstødspunktet blev fastlagt ud fra hugmærker på **Vej 1**'s kørebane, som værende ca. 19,8 m sydvest for km-mrk. 21/3 og ca. 7 m nordøst for **Vej 2's** vigelinje.

Part 1 havde kørt ca. 7,8 m fra **Vej 2's** vigelinje frem til kollisionspunktet.

Part 1's personbil blev efter sammenstødet flyttet ca. 33,5 m mod sydvest, hvor personbilen under lav hastighed i vejens sydlige grøft kolliderede med nogle vejtræer.

Part 2's personbil fortsatte under rotation ca. 75 m mod sydvest frem til personbilens slutposition.

3.3 Undersøgelse af køretøj.

Part 1's personbil var en Opel Corsa registreret første gang i 2006.

Der konstateredes ingen genstande, der reducerede førerens direkte synsfelt fremad eller til siderne.

Personbilens førersele blev anvendt i uheldsøjeblikket.

Personbilens driftsbremse og venstre blinklys var ikke aktiveret i uheldsøjeblikket.

Part 2's personbil var en Volkswagen Golf Plus registreret første gang i 2005.

Personbilens førersele blev anvendt i uheldsøjeblikket.

Personbilen førte nærløst i uheldsøjeblikket.

Det har ikke været teknisk muligt, at fastlægge om personbilens driftsbremse var aktiveret i uheldsøjeblikket.

Der konstateredes ingen fejl eller mangler ved de implicerede personbiler, som kunne antages at have haft indflydelse på færdselsuheldets hændelsesforløb.

4.0 Hastighedsudredning.

Til beregning af part 2's sammenstødshastighed anvendes den fysisk lov om energibevarelse i et afgrænset system.

Da sammenstødet mellem personbilerne skete vinkelret / næsten vinkelret er det udelukkende part 2's energimængde, der resulterede i personbilernes efterfølgende tyngdepunktsflytning mod sydvest (part 2's oprindelige kørselsretning).

5.0 Årsagsanalyse.

Part 2's hastighed er beregnet til ca. 130 km/h $\pm$ 13 km/h svarende til 32,5 - 39,7 m/s, hvilket medførte at part 2 var synlig for part 1 mellem 5,4 - 6,6 sekunder før sammenstødet.

Part 2's høje sammenstødshastighed vurderes, at have været den primære årsag til uheldets omfang.

6.0 Supplerende bemærkninger.

Intet yderligere at tilføje.

" ...

Computersimulering i programmet PC-Crash blev afspillet under hovedforhandlingen.

T er ikke tidligere straffet i Danmark.

Udlændingestyrelsen har den 27. juni 2017 udtalt

..."

Opholdsgrundlag og længde

T indrejste i Danmark den 30. august 2014 hvor han søgte asyl. Den pågældende blev den 27. november 2014 meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1 indtil den 27. november 2019.

Længden af Ts lovlige ophold i relation til udvisningsbestemmelserne regnes fra den 27. november 2014, hvor pågældende blev meddelt opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, jf. herved udlændingelovens § 27, stk. 2, og T har således haft lovligt ophold i Danmark i ca. 2 år og 7 måneder, jf. udlændingelovens § 27.

Udvisningshjemmelen

Udlændingestyrelsen er af den opfattelse, at opholdets længde fører til, at betingelserne for en eventuel udvisning skal søges i udlændingelovens § 24, nr. 2.

Efter udlændingelovens § 24, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 5 år, udvises, hvis udlændingen idømmes betinget eller ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 26, stk. 2

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en beslutning om udvisning af T kan antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, skal Udlændingestyrelsen henvise til politiets rapport af 29. maj 2017.

Heraf fremgår blandt andet, at T ikke har familie i Danmark.

Særligt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der er risiko for, at T vil lide overlast i Syrien, hvor han efter udvisningen ventes at tage ophold, bemærkes følgende:

Udlændingestyrelsen har til brug for behandlingen af anklagemyndighedshøringer den 25. september 2015 anmodet Udenrigsministeriet om at søge belyst, hvorvidt statsborgere i Syrien, der i udlandet er straffet for lovovertrædelser, ved tilbagevenden til Syrien risikerer at blive straffet for samme lovovertrædelser på ny.

Udenrigsministeriet har forelagt spørgsmålet for en juridisk kilde i Syrien.

Af høringssvar af 22. februar 2016 fremgår det, at der som udgangspunkt ikke er risiko for dobbeltstraf i Syrien. Undtaget er forbrydelser begået mod statens sikkerhed.

Således følger det af Code of General Punishment rule 339: *Once one has been tried for an act sentenced or exonerated, he is not to be tried again for the offense for which he was tried the first time.*

Videre følger det af article 27: *Except for felonies stated in article 19 (forbrydelser mod statens sikkerhed), and various crimes on Syrian land, no Syrian or foreigner is to be charged in Syria having been completely tried abroad. Also in the case he has been sentenced and the sentence was served, suspended or mitigated. As such, there is no legal consequences for a Syrian national who has served his sentence abroad per article 27 and there is no changes in the law.*

Styrelsens skal i det hele henvise til høringssvar af 22. februar 2016, der vedlægges i kopi.

Udtalelse om udvisningsspørgsmålet

Det bemærkes indledningsvis, at det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, at en udlænding skal udvises efter §§ 22 - 24, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

På baggrund af anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter, og om at den pågældende forventes idømt en frihedsstraf af omkring 6-8 måneders varighed sammenholdt med de i udlændingelovens § 26, stk. 2 nævnte hensyn, kan Udlændingestyrelsen tiltræde anklagemyndighedens indstilling om udvisningsspørgsmålet.

" ...

T har om sine personlige forhold forklaret, at han kommer fra i Syrien. Han har ingen familie i Danmark bortset fra en slags fætter. Han flygtede på grund af krigen og ingen af hans søskende bor længere i . Han har aftjent værnepligt i den syriske hær og er ikke deserteret. Han forstår næsten alt dansk og kan også tale dansk. Han har boet på siden december 2014. Han bor i et hus til et landbrug. Han går dels på skole i Odense for at uddanne sig til murer, og dels har han et rengøringsjob på en fabrik 3 timer om dagen. Han har danske venner. Han er ugift og har hverken kæreste eller børn.

Rettens begrundelse og afgørelse

Forhold 1.

Efter vidnet Vs forklaring, finder retten det bevist, at T overhalede hende på Vej 1 mens hun kørte med en hastighed på ca. 80 km/t. Efter hendes forklaring finder retten det videre bevist, at han først fuldendte overhalingen, efter han havde passeret kantpæl 20,9, og han har derved overskredet spærrelinjen i forbindelse med overhalingen over 100 meter. T har uden forbehold erkendt sig skyldig i at have kørt med en hastighed, der oversteg den tilladte hastighed på 80 km/t. Efter bilinspektør Peter Føns erklæring, finder retten det bevist, at T forud for uheldet kørte med en hastighed på mindst 117 km/t. Efter samme erklæring lægger retten til grund, at en bil der kører over bakkentoppen på Vej 1 er synlig 216 meter før bilen kommer til krydset Vej 1 Vej 2 for en bilist, der sidder i en personbil på Vej 2 . T har forklaret, at han så vejskiltet "farligt kryds". Under disse omstændigheder finder retten det bevist, at T ikke holdt en efter forholdene passende lav hastighed, hvilket medførte sammenstød med personbil ført af A.

T anses herefter skyldig efter anklageskriftet i forhold 1.

Forhold 2.

Efter Ts forklaring og bilinspektørens erklæring lægger retten til grund, at sammenstødet mellem T og A skete i forbindelse med, at A kørte ud fra Vej 2 for at dreje til venstre ad Vej 1 og at T kørte vinkelret ind i As bil, hvorved hun afgik ved døden. Bilister fra Vej 2 har ubetinget vigepligt ved udkørsel på Vej 1

Retten finder det herefter bevist, at T uagtsomt har forvoldt As død.

Efter det beskrevne kørselsforløb, Ts hastighed sammenholdt med, at A havde ubetinget vigepligt, finder retten ikke, at hans kørsel kan anses for særlig hensynsløs.

Retten anser herefter T skyldig i uagtsom manddrab efter straffelovens § 241, 1. punktum.

Straffen fastsættes til fængsel i 3 måneder, jf. straffelovens § 241, 1. punktum og færdselslovens § 118, stk. 1, jf. § 41, stk. 1 og stk. 2, nr. 2 og nr. 5, § 42, stk. 1, nr. 2 og § 4, stk. 1.

Retten har, efter sagens karakter, ikke fundet grundlag for at gøre straffen helt eller delvis betinget.

T har ved den ovenfor beskrevne kørsel, hvorved han har forvoldt uagtsomt manddrab, tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden. T har således ført motordrevet køretøj på en sådan måde, at førerretten skal frakendes ham. Han beholder dog førerretten, hvis han ikke inden for 3 år fra endelig dom igen fører motordrevet køretøj på en sådan måde, at førerretten skal frakendes, jf. færdselslovens § 125, stk. 5, jf. § 125, stk. 1, nr. 1.

Retten tager udvisningspåstanden til følge i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. § 24, nr. 2, da udvisningen med sikkerhed ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Retten har herved lagt vægt på, at T har asyl i Danmark, og at han ikke har familiemæssig tilknytning til Danmark.

Indrejseforbuddet fastsættes til 4 år, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 1.

Den juridiske dommer udskød erstatningspåstanden til eventuelt civilt søgsmål.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T skal straffes med fængsel i 3 måneder.

T frakendes retten til at føre motordrevet køretøj, der kræver kørekort, bortset fra lille knallert.

T beholder dog førerretten, hvis han ikke igen inden for 3 år fra endelig dom fører motordrevet køretøj på en sådan måde, at førerretten skal frakendes ham.

T udvises af Danmark. T pålægges indrejseforbud i 4 år. Fristen for indrejseforbuddet regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen.

T skal betale sagens omkostninger.